

MOMENTUL INSPIRAȚIEI

DUMITRU TAMPEI

Născut la 10.11.1934, Baimaclia, Cahul. Traducător, critic literar. A studiat la Universitatea de Stat din Moldova, Facultatea de Filologie (1960-1966), la Academia de Științe Sociale din Moscova (1972-1975). Doctor în filologie. A ocupat diferite funcții la ziarul raional din Baimaclia, Cahul, Cimișlia (1952-1968), redactor-șef la Editura Cartea Moldovenească (1975-1976), director la Editura Literatura Artistică (1977-1986), șef redacție "Dicționare", redactor-șef adjunct la Enciclopedia Sovietică Moldovenească (1986-1992). A publicat articole de critică literară în presa periodică ("Nistru", "Kodri", "Literatura și arta"). Editează monografia "Calea spre om" (Chișinău 1976, în limba rusă); eseul "Proza despre sat" și critică literară contemporană în culegerea de articole "Critica și procesul literar contemporan" (Moscova, Editura Mîsli, 1975). Traduce "Ultimul mohican"; "Vânătorul" de Fenimore Cooper; "Călărețul fără cap" de Main Reid; "Un bilet la Tranai" de Robert Sheckley; "August, patruzeci și patru" de Vl. Bogomolov; "Mary Poppins" de Pamela Travers; "Estetica" de I. Borev ș.a.

OPERA: "Critica și procesul literar contemporan" (în limba rusă), Moscova, 1975; "Calea spre om" (în limba rusă), Chișinău, 1976.

Propunem cititorului două romane în traducere autorizată din limba rusă de DUMITRU TAMPEI.

TE-AM ÎNTÂLNIT... (*Romanță*)

Fiodor Tiutcev

Te-am întâlnit – ce-a fost odată
În pieptul meu a înviat:
Și chipul tău frumos de fată,
Și dragostea de altă dat'.

Se-ntâmplă ca în zile clare,
În toiul toamnei, uneori,
Să simți un iz de primăvară
Și-un dulce-al dragostei fior.

A amintirilor povară
Eu port cu drag de-atâta timp
Și cu nesaț și încântare
Privesc angelicul tău chip.

După o lungă despărțire
Te văd ca-n vis, te văd din nou
Și-o melodie de iubire
Se-nalță dulce-n pieptul meu.

Nu e o simplă amintire,
E viața în tumultul ei -
Același farmec în privire,
Același foc în ochii mei...

COCORII
(Romanță)

Rasul Gamzatov

Feciorii noștri neîntorși la vatră
Din lupte grele, îmi pare uneori,
Că n-au căzut pe glia-nsângerată -
S-au prefăcut în cărduri de cocori.

Și până azi, prin nori croindu-și cale
Ei zboară lin, chemându-ne spre zări.
De-aceea, poate, noi privim cu jale
Și cu tristețe în albastru' cer.

Cocorii zboară în apus de soare,
Din aripi obosite dând cu greu
Și-n clinul lor un gol se vede-n zare
Și poate că acela-i locul meu.

Și va veni o zi, când împreună
Cu ei îmi voi lua și eu avânt.
De sus, din cer vă voi striga într-una
Pe voi, ce v-am lăsat pe-acest pământ...

Decembrie 2006

